

Draga Zofka.

Paris. 8. F. 42.

Ko sem otisla et telefona k tebi, tam me je čakalo tvoje lepo pismo, naj lepša ti hvala.

sem vesela da si dobro, in pri združenju jast hvala Bohu sem zdrav, in upam na si dobila moje pismo.

Mi za nekaj časa ostanemo tu kamor do danes, Zofka jast le lepo in sva prava, netreba biti uskladen same, netreba si mi slabega misliti k temu si boš samo združje pokrvala, jast le rat vidim zdrav in veselo.

Jast si dan korajša, in samo lepe stvari imam pred se, ki sem da me čakajo dva sva, eden sva je tuje a drugo in sva doma mamino.

Za priti a komandantem se kajpet tano so za enkrat prvi slabji casi upam da bo hvali bolje. Tvoja et teta je jako lepa, vsi tako je majhna, niti sva pedna jo ni, so jo jako zadovoljni. Teta je ustala, Merisa je pridna vse pomaga. Na vprašanje kaj sem pisal Ben. mi smo bli prosti in dan potem ko sem se poslovil et teta rebe.

Zaenkrat koncem, spijni in sva zelene posbrane in poljubu
Tvoj vedno Franči.

Upostovana Gospa Kristina.

Is nca se Tam zahvalim za tako
lepe besede ki mi ste ih napisali
na pismu, kako veselje mi so pinesle,
ko sem cital, ko da bi cital mamino
pismo.

I sate upostite a vas bi bilical
mamo. Tame ste druga mamo.
Mama ot liste ki jo ljubim is vsega
sva, I upam da enkrat ko bodo
pisli bolsi cas, se boste ti, in moja
mama zadovoljni, da Vas poprosim
za roko vase ljublene hruke.

Tam tesko je danes tako stari
rasplaubati, ma si clovek ima upanje
bolse penze, danasne teskoc, ki so
ih nam obogin rvesem napisali.

Upostite ma zaklucim to
slabo pismo, nimam besede, penez
veselja so mi pinesle vase lpe besede.

Sprejmite najbrasje postovane
ot vsega nepozabljega

Franca.